

ních, jmenovitě o stanovení zákonných platidel a o opatřeních za účelem upevnění valuty a její ochrany před jakýmkoli poškozováním. Proto také nemohla státní správa republiky československé, ač zákon ze dne 25. února 1919 čís. 84 sb. z. a n. platí formálně, stejně jako jiné zákony, pro celé území republiky, fakticky provésti okolkování bankovek na oné části těšínské, a stejně nebylo jí možno, zjednatí tam průchod jednotlivým důsledkům okolkovací akce, zejména ustanovení § 2 právě uvedeného zákona, dle něhož po skončení okolkování bankovek měly jen bankovky kolkované kolkem československé republiky v území československého státu nucený oběh. Tyto skutečné poměry, jevící se v tom, že ono území fakticky nepodléhá dosahu vlády a výkonné moci republiky československé, a nikoli státoprávní příslušnost území toho k našemu státu, jsou tudíž přechodně směrodatnými pro odpověď na otázku, je-li území to pro náš stát cizinou ve smyslu § 1 zákona o padělání peněz, a nezbývá než odpověděti na otázku tu kladně. Nesprávně dovolává se zmateční stížnost článku IV. uvozovacího zákona k tr. z., neboť v pravdě nejde tu vůbec o nějakou analogii skutkové podstaty, nýbrž jen o přípustný výklad pojmu právě tak jako v nesčetných jiných případech trestních zákonů, a není tomu jistě na závalu, že zákonodárce pojmu toho kasuisticky, právě též k daným poměrům těšínským, nedefinoval.

Čís. 234.

**K založení příslušnosti vojenského trestního soudu stačí, byl-li pachatel před spácháním činu presentován, třebaž služby vojenské nena-
stoupil.**

(Rozh. ze dne 14. července 1920, Kr I. 256/20.)

Ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze porušen byl zákon v ustanoveních §§ 1, 60 tr. ř. a § 11 voj. tr. ř. a rozsudek ten se zrušuje.

D ů v o d y:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. února 1919 odsouzen byl Petr H., uzenář v P., pro zločin nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. z. spáchaný s jiným spoluzlodějem v noci na 1. února 1919 na firmě Ř. v P. Průběhem jiného, vojenským soudem konaného šetření se ukázalo, že Petr H. v době činu i odsouzení zemským trestním soudem v Praze podléhal pravomoci soudů vojenských. Již před převratem ze dne 28. října 1918 byl vojínem a nacházel se v trestním (vojenském) vyšetřování, kteréž převratem bylo přerušeno. Po převratu nepřihlásil se týž do služeb čs. armády, učinil však tak, jak z hlášení Náhradního praporu čs. pěš. pl. č. 5 (střel. č. 8) ze dne 8. března 1920 vyplývá, dne 31. ledna 1919 u velitelství zmíněného praporu, kdež byl přidělen přepravnímu oddělení. Tím bylo jeho zařazení do čs. armády uskutečněno. Petr. H. se ovšem k tomuto oddělení vůbec nedostavil, neboť

byl následující noci pro shora uvedený zločin nedokonané krádeže zatčen a do vyšetřovací vazby k zemskému trestnímu soudu v Praze dodán, leč tím nemění se ničeho na skutečnosti, že byl dne 31. ledna 1919 prezentován a tím zařazen, kterýmžto okamžikem byla příslušnost vojenského soudu založena a trvala až do 11. dubna 1919, kdy byl dle hlášení náhradního praporu čs. střeleckého pluku č. 8 z vojenské činné služby na trvalou dovolenou propuštěn. Spáchal-li tudíž H. po svém zařazení, t. j. v noci na 1. února 1919 krádež, podléhal ohledně této krádeže příslušnosti čsl. vojenského soudu, jež nezanikla ani podle § 16, odst. 1 voj. tr. ř., ježto ze spisů jde na jevo, že příslušný vojenský soud učinil ještě před ukončením poměru, zakládajícího pro H. právomoc vojenských trestních soudů, opatření čelící ku přípravě, pokud se týče i zahájení trestního řízení. Nebyl tedy zemský trestní soud v Praze podle §§ 1, 60 tr. ř. a § 11 č. 1 voj. tr. ř. pro tuto trestní věc příslušným.

Čís. 235.

Odsouzený obžalovaný jest povinen nahraditi soukromému účastníku útraty zastupování i tehdy, byl-li tento se svým soukromoprávními nároky odkázán na pořad práva, jen když v rozsudku trestního soudu bylo zároveň zjištěno, že soukromý účastník byl trestným činem, pro který obžalovaný byl odsouzen, ve svých právech poškozen.

(Rozh. ze dne 16. července 1920, Kr II 171/20.)

Ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem:

Usnesením mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 25. dubna 1919, kterým bylo v trestní věci proti Bohumilu S-ovi pro zločin zabití dle § 140 tr. z. k stížnosti obžalovaného vysloveno, že odpadá výrok o útratách, obsažený v rozsudku zemského soudu v Brně jako soudu porotního ze dne 27. listopadu 1918, jímž byl obžalovaný Bohumil S. dle § 393 tr. ř. uznán povinným, by nahradil soukromé účastnici Evě M. útraty právního zastupování, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 47, 389 a 393 tr. ř.

D ů v o d y:

Rozsudkem zemského soudu v Brně jako soudu porotního ze dne 27. listopadu 1918 byl Bohumil S. uznán vinným zločinem zabití dle § 140 tr. z., jehož se dopustil proti Karlu M. Vdova usmrčeného Eva M. připojivši se jako soukromá účastnice k trestnímu řízení, účtovala při hlavním přelíčení svým právním zástupcem útraty pohřební, náklad na lékařské ošetřování, jakož i na pohoštění hostů při pohřbu a žádala dále pro sebe a své děti měsíční důchod; zástupce její pak navrhl, by mu byly prisouzeny účtované útraty zastupování. Porotní soud odkázal soukromou účastnici dle § 366 tr. ř. s nároky soukromoprávními na pořad práva civilního, uložil však obžalovanému, by dle § 393 tr. ř. nahradil soukromé účastnici útraty právního zastupování. Stížností obžalovaného do tohoto